

IN MEMORIAM HARMAZA LÁSZLÓ

Haramza László öregdiák (1979/A), a Magyar Állami Operaház magánénekese, az Opera Nagykövete életének 59. évében, 2021. május 10-én hunyt el. A gimnázium elvégzése után a Janus Pannonius Tudományegyetemen szerzett diplomát magyar-ének szakon. Magánénekesi tanulmányait Budapesten a Bartók Béla Konzervatóriumban, majd a Bécsi Konzervatóriumban végezte. Tanára volt a budapesti író-műfordító tenorista, Szabó Miklós, Bécsben Hilda de Groote, majd a Magyar Állami Operaház stúdiójában Oberfrank Géza és Hamari Júlia. Ösztöndíjasként részt vett az ausztriai tenor, Kurt Equiluz *Barokk és kortárs passiók* című mesterkurzusán a Stuttgarter Bach Akadémián. 2001-ig a Pécsi Nemzeti Színház szólistája volt kilenc évadon keresztül, 2002-ig a Budapesti Operettszínház, majd 2003-tól a Magyar Állami Operaház szólistája.

Minden évben jelen volt az öregdiákok éves nagytalálkozóján, szívügyének tekintette a „frankások” táborához való tartozást. Családjával együtt a húsvéti lelkigyakorlatok állandó résztvevője volt, aktívan bekapcsolódott a liturgiákba. Hűsége, ragaszkodása iskolánkhoz mindvégig megmaradt. A Keresztény Élet hetilap április 4-11-i lapszámában így vallott a kezdetekről és az éneklésről: *„Elsős gimnazistaként itt ismerkedtem meg először a liturgikus zenével, a gregoriánnal, amelynek a szentmisék keretén belül egy hosszú, évszázadokon túlmutató komolyzenei háttére alakult ki. Iskolánk emellett azért is volt különleges, mert ebben az időben országos szinten mindössze nyolc katolikus tanintézmény működött, s ezek közül az esztergomi volt az egyik. Az Operaházban azelőtt még sosem jártam. Szerencsére erre is hamarosan sor került, hiszen osztályfőnökünk [Teofil atya] egy alkalommal jegyeket szerzett Puccini Manon Lescaut című darabjára. Mennyi érzés, benső viszonyulás van elültetve az emberben! (...) A kakasülön kaptunk helyet és az előadás közben hol a padok alatt fogócskáztunk, hol pedig a bérelt kukkerrel nézegettük a körülöttünk üldögélő embereket. Ebben az örökkévalóságnak tűnő „időtöltésben” mégis az volt az érzésem, hogy egy csodálatos zenének lehetek szem- és fültanúja, s abba kéne hagyni a játékot, hogy figyelmesen hallgathassam ezt a fantasztikus melódiát! Huszonnég év múlva pedig pont ebben a darabban debütáltam Edmond szerepében, az Operaházban.”*

A Magyar Állami Operaház nagyköveteként iskolánkba is több alkalommal ellátogatott. Büszke volt arra, hogy a Budapesti Operaház nagyköveteként színvonalas előadásaival megörvendeztette az anyaországi és az anyaország határain kívül élő magyar testvéreinket. Bátori Éva operaénekes, az Opera Nagykövete-program vezetőjeként így emlékezett kollégájára: *„Haramza László 2014 szeptemberében tartotta első előadását a MÁO Opera Nagykövetei program keretében. A majd 7 év alatt közel 280 előadást tartott. A program egyik fő célkitűzésének, miszerint jussunk el az ország minden szegletébe, járuljunk hozzá egy, az operát értő, ismerő, szerető, operába járó, tágabb látókörű, intelligensebb ifjúság neveléséhez, igazi nagykövete volt. Ő főként Baranya megyét vállalta, de tette országszerte csendben, hittel, alázattal, amit a Nagykövet-program elvárt tőle. Ő volt az a Nagykövetünk, aki határon túlra is elvitte hírünket és a történelmi Magyarország számos településén tartott előadást. (Eszék, Kolozsvár, Nagyvárad, Csíkszereda, Kassa, Fülek, Érsekújvár, Szabadka, Zenta). Terveink voltak. Sokszor diskuráltunk a szakralitás és a szakrális zene szerepéről és helyéről az operaszínpadon és az operairodalomban. Nemrég kértük föl, hogy készítsen egy előadást evvel a témával kapcsolatban, ami nemcsak Nagykövet-program, de az Operaház OperAkadémia programja számára is igen értékes anyag lett volna.”* (Forrás: Magyar Állami Operaház)

Temetése 2021. május 19-én volt, a mohácsi római katolikus temetőben helyezték örök nyugalomra. Nemzetépítő munkássága, a közösségre ható ereje, segítőkészsége és vidámsága hiányozni fog mindannyiunknak. Isten nyugtassa békében!

Kedves Ilona